

Cari Comunisti

Noi, comunisti della Repubblica Sociale Italiana, di cui io sono
e Voi uno dei tre partiti facenti parte dell'Alleanza Democratica.
Preghiamo che Voi dunque accapponiate al nostro dovere
che lo discuterete e lo stampierete nei Vostri giornali.
Negli interessi dell'intero Movimento Comunista.

Inviamo il nostro saluto a tutte le organizzazioni italiane
con saluti fraternali.

Alcuni Comunisti Ucraini

DECLASSIFIED AND RELEASED BY
CENTRAL INTELLIGENCE AGENCY
SOURCESMETHODSEXEMPTION 3B2B
YAZI WAR CRIMES DISCLOSURE ACT
DATE 2007

○ ○

ДО ВСІХ КОМУНІСТІВ НАРОДНО-ДЕМОКРАТИЧНИХ і КАПІТАЛІСТИЧНИХ
КРАЇН, ДО КЕРІВНИХ ОРГАНІВ КОМУНІСТИЧНИХ і РОБІТНИЧИХ
ПАРТІЙ СВІТУ

Ми, група комуністів України, звертаємося до вас із цим словом турботи про долю комуністичного і робітничого руху, про мир і про майбутнє народів, про долю свого українського народу. Ми вважаємо, що сучасний стан боротьби трудящих за соціальну і національну свободу вимагає відвертої та принципової розмови про теорію і практику комуністичного руху. Розуміючи всеє трудність і складність такої дискусії, ми іншого шляху не бачимо.

Велика Культкова соціалістична революція в Росії пройшла під гаслом марксизму, а суспільство, що народилося внаслідок цієї перемоги, стало першою формою практичного буття теорії комунізму. Трудящі світу привітали і підтримали новий ход, в якому вони вбачали початок адміністрації своїх ідеалів...

Зараз за п'ятирічна майже пішкова історія нової соціальної системи. Радянський Союз, що стоїть на чомусь цілого соціалістичного табору, проголосив остаточну перемогу соціалізму, і постійний переход до комунізму. Програма КПРС, принята ХХІІ з'їздом партії, визначила двадцятирічний строк побудови основ комунізму. Ось—ось частине людства створить рай на землі... і це будемо ми ...

Така правда декларації. Та люди ждуть не деклараціями. Реальне життя відчуває, що теоретичні догми стали гальмом на шляху вільного поступу розуму і чину людського на благо особи, народу, нації і людства в цілому.

Ми працею доводили свою відданість ідеалам комунізму, ідеалам миру, демократії і свободи, ідеалам безкласового комуністичного суспільства. Але ми хочемо суспільства, де людину не гнітиме ні влада капіталіста, ні свавілля білого, червоного чи ще якогось деспота, ні диктатура партії, ні нога завойовника і колонізатора, ні фетишизм теоретичних догм і гасед.

Не будемо аналізувати теорію і практику попереднього періоду і теперішнього стану комуністичного руху: він має історичні успіхи вже задляки притягальній силі наших ідей. Зараз нас тривожить перспектива цих ідей. Ми мусимо звернути увагу комуністів світу на правду життя в Радянському Союзі, який претендує на звання країни із найпрогресивнішим та найсправедливішим у світі суспільним ладом.

Ми виховуємося в дусі касарменської дисципліни з 11 принципами: не виносити сміття з хати. Але світ уже знає, що в нашій хаті сміття. Нашим воядам в пориві звинувачень своїх попередників доводиться потроху відкривати правду. Ми задихаємося від неправди і фальші. Бременна пропаганда, рятуючи "лицарів на час", має зворотний бік: вона дискредитує в очах нових поколінь самі ідеали комунізму. Тому ми мусимо говорити всю правду.

В СРСР ліквідовано приватну власність на землі виробництва і знищено експлуатацію одного класу іншим. Та чи може задовільнити нас доведена до абсурду централізація, економічний монархізм радянської державної машини, суб'єктивізм якого руйнує господарство і не спроможний забезпечити суспільство навіть матеріально? Чи величезна бюрократична амія привілейованого, високооплачуваниго партійного чиновництва не є експлуататором трудящих? Уряд хвалиється своїми ракетами і супутниками. Та чи рівносильно це економічний сиді є стабільності суспільства?

Будівництво комунізму не можливе без труднощів і помилок, але ми хотіли б говорити про них, як господарі, а не пошкодки, ми воліли б самі розібратись в своїх труднощах і помилках, щоб пошукати успішних шляхів будівництва комунізму. Та в тому-то й справа, що в Радянському Союзі людина позбавлена елементарного права вільно називати факти, аналізувати і робити висновки. Громадянські свободи, проголошені конституцією, є тільки цинічною фразою. Тоталітарна система беззаконня тільки спекулює на передових ідеях. Вона грубо фальсифікує очевидні факти і придушує найменший прояв свободи особи, деморалізуючи людей.

Неважко усвідомити, що намір ублгати об'єктивний процес прогрессивного розвитку життя у наперед вироблені замкнутій груповою людей догматичні схеми є не тільки не реальними, але й злочинним.

Було б марною справою вияснювати закордонному читачеві усі тонкощі внутрішньої політики тоталітарної держави, усю правду становища особи в щоденному житті радянського суспільства. Навзвісмо лише ті факти, характер яких очевидний.

Усьому світові відомі страхи і злочини сталінського режиму. Гинули мільйони людей, розвалювалось господарство, підозри, доноси і наклепництво стали державою політикою і моральною нормою, а партія

кричала про моральне політичну здість народу, про щасливе і заможне життя, про найвищув світі демократію, про успішне будівництво ідеалу людей - комуністичного суспільства...

"Великий учитель людства" Осип Сталін помер. КПРС не знайшла нічого кращого , як виправдити принципи суспільного життя сталінського режиму, пояснивши велику трагедію мільйонів людей і цілих народів "перекрученням" і "порушенням соціалістичної законності однією особою , яка мала поганий характер". А культ особи буцім-то не є передженням існуючої в СРСР системи. Він ісбі-то був випадковістю , а не закономірністю. Але приглянемося, що змінилося сьогодні в самому укладі життя?

Зараз не розстрілють у масштабах сталінських часів , але за вільнодумство засилують під якимсь вигаданям приводом / у нас же немає політичних в'язнів !/ у "неіснуючі" табори.

Зараз перший секретар ЦК КПРС може, всупереч здоровому глуздові, ~~життєвих~~ зобов'язувати всі республіки сіяти кукурудзу навіть там, де вона не росте. Як ~~зарвав~~ визнав новий ЦК КПРС , усім була зрозуміла безглуздість поділу партії на міську і сільську частини. Але народ , як кричала радянська преса , "одностайно схвалив це мудре рішення".

Відомі зустрічі керівників партії в уряду із творчою інтелігенцією нагадали "появлення на відьом" сталінських часів. Чиновницькі, малокультурні виступи Нікити Хрущова оголошувалися всеобщиною і глибокою програмою духовного життя країни. Партийні водії та інші численні підспівувачі в образі деморалізованих графоманів побажливо нагадували "несвідомим": "чи вас не стріляюмо, але ви мусите зро уміти свої помилки і вірно служити народові"...

Зараз уже не пишуть, що "кібернатика - буржуазна наука, вигадана капіталістами для одурманення мас". Але хто у світі знає від адмін, щоб у Радянському Союзі називалися факти, або висловлювалися ідеї, які суперечать сьогоднішній кон"цептурі? Сьогодні Сталін - геніальній водій і великий продонувач справи Леніна, завтра - авантюрист і злочинець. Коли ж критика культу Сталіна почала поглинюватись, коли люди захотіли розвітратись в тому, що сталося, партія поважкувала: мовляв, Сталін допустив серіозні помилки, але він був великим комуністом. А вже після зміщення Хрущова, створюється спеціальна цензуруча комісія , що здіяна може дозволити критику Сталіна. Учора Хрущов - вірний ленінець, а сьогодні - освистаний актор. Знати правду дано лише одному "ленінському ЦК", "колективна

"мудрість" якого, як показує життя, втілена в особі першого секретаря.

Зараз не організовують штучного голоду, як це було в 1933 році на Україні. Але коли робітники протестують проти підвищення цін і норм виробітку, що є результатом авантюрикої економічної політики держави, їх розстрілюють і давлять танками, як це було в травні перед минувого року в місті Новомеркаську...

Ми не приймаємо всерйоз заяву, що в країні повністю відновлено соціалістичну законість і ленінські норми суспільного життя. У нас ніхто не впевнений, що винову не запрадає безжалісна /Москва слезам не верати/ машина ищення людей! Гарантії немає і не може бути. Навпаки, факти свідчать, що рівніки напоготові, може ростигнеться... Власне, машина хижаків духовного ищення людей продовжує весь час працювати: люди деморалізуються, нівелюються, русифікуються і трачать віру в ідеали справедливості.

В той час, як лицемірно говориться про те, що диктатура пролетаріату себе амстердама і на зміну їй прийшла земельнонародна держава, -насправді все посилюється диктатура ЦК, що виражає волю нового правлячого класу - партійної бурократії.

За конституцією влада в країні належить Радам депутатів трудящих. За владу Рад йшли на смерть мільйони трудящих у роки революції. Але зараз у суспільному житті Ради не мають жодного значення. Навіть офіційна пропаганда забула про них і закликає весь час до дальнього "посилення керівної ролі партії". Куди ж далі посилювати?

Роль профспілок та інших масових організацій також зведена до збирання членських квитків та мобілізації трудящих на ті чи інші, затіяні вождями, "кампанії".

Централізована державна машина, на службу якій поставлений непомірно розбухлий чиовницько-бурократичний апарат, синізує найменші супорту самодіяльності мас.

Логічним результатом суспільно-політичного режиму в Радянському Союзі є національна політика КПРС.

Величезний пропагандистський апарат партії невтомно твердить про рівноправність і дружбу націй в Радянському Союзі, про повне і остаточне розв'язання в СРСР національного питання.

Насправді ж під маскою великих ідей інтернаціоналізму і братерства народів ведеться груба, нахабна своїми методами і розмірами русифікаторська, колонізаційна політика Москви.

Російський великорадянський провінціал розпадається планомірно і ціле-

спрямовано, він поглинає великі матеріальні і духовні ресурси держави, він - хочемо заявити на весь світ - становить щораз більшу загрозу миру і безпеці народів, він стає справжнім пропром найбільшої в світі імперії.

Україна проголошується сувереном державою. Насправді ж вона, як і решта національних республік СРСР, перетворена на колоніальну адміністративно-територіальну область Російської імперії. Уряд УРСР не має права без згоди Москви вирішити самостійно будь-якого питання. Смішно, але факт: перший секретар ЦК КПУ Шелест не міг без дозволу Москви санкціонувати проект будівництва підвального підземного переходу в Києві. Україна, як держава, позбавлена будь-якої матеріальної сили для захисту своїх національних інтересів: Величезна армія деморалізованого, привілевованого і у значній мірі денационалізованого партійного чиновництва є єдиною опорою централистської політики Москви. А національно і громадянськи свідомій частині українців закрито рот.

Національного питання зовсім не торкнулося деяке по "якшенню суспільного життя в СРСР, що відбулося після ХХ-ого з'їзду КПРС. Економічний, політичний, культурний централізм залишився не заселений. Мало того, коли внаслідок критики Сталіна деяло пожавилось національне життя республік, ЦК КПЕ у квітні 1963 року провів по республіках шести осекреті наради, на яких сказано: на Україні, в Півдні та на Кавказі зростає націоналізм; ми зараз не можемо відатися до масових репресій, але ми готові для боротьби з націоналізмом зробити все...

Русифікаційський наступ йде розгорнутим фронтом. Так, на Україні в державних установах майже не вживається для ведення справ українська мова. Русифікуються дитячі заклади, школи. Середні та вищі учбові заклади зрусифіковані майже повністю, за винятком хіба українських відділів філологічних факультетів. Україна, що дала світові Довженка, не має своєї національної кінематографії. Наукова література видається майже виключно російською мовою. Тиражі українських книг мізерні. Все робиться для того, щоб Україну звести до рівня провінції Москви.

КПРС йде на все, щоб послабити позиції України. Під благородним гаслом взаємодопомоги кадрами українська інтелігенція, зокрема технічна, вивозиться за межі республіки. На Україні ростійно працюють пункти по переселенню українців на Північ, Далекий схід

Сибір і Середню Азію. В той же час на Україну масово переселяють росіян, навіть як рядових робітників. Особливо це стосується Західної України. Чому ж служить така політика: будівництву комунізму, чи зміцненню російського імперіалізму?

Для росіян, що живуть на Україні існують театри, журнали, газети, величезна мережа шкіл. У Росії живе близько п'яти мільйонів українців. Але вони не мають нічого, навіть початкових національних шкіл,

Країні культури і сили України, як правило, забираються до Москви. Наприклад, у Великому оперному театрі біля 50 процентів складу заслані з України. Великі матеріальні і духові ресурси національних республік поставлені на службу "загально-російській" культури. Гастрольні поїздки за кордон, товариства радянсько-зарубіжної дружби працюють на пропаганду російської культури.

Справжня історія України закрита для українського народу. Російська псевдонаука взяла на себе неблаговидне завдання реабілітувати загарбницьку, колонізаторську політику царизму, спадкоємцем якого є сьонідешня диктатура. Все, що суперечить ідеї російського централизму оголошується "українським буржуазним націоналізмом", якого не можна вивчати, хіба, що палижити.

У травні 1964 року сталася страшна подія: у Києві спалено республіканську державну публічну бібліотеку. Згоріла вся україністика, аг різні невідновлені духовні скарби українського народу. А преса навіть не повідомила про велику національну трагедію України. Агенти ж КГБ "цієї держави в державі" поширявали безглузду провокаційну чутку, що бібліотеку підпалили українські буржуазні націоналісти.

Не зважаючи на нечувані в історії методи і розміри асиміляційної політики Москви, український народ живе і бореться. Виключення є вузькі студентів українців за "націоналізм" - постійне і звичне явище. Політичні арешти, адміністративні репресії є нормою в суспільному житті свідомого українства. Влітку 1963 року група українських юристів готовала по амністії до Верховної Ради УРСР та в ООН про державно-правове становище України в межах СРСР. Групу викрило 11 учасників таємно розстріляно, усі матеріали знищено. В 1964 році в одному з сіл івано-франківської області викрито велику сефарду організацію селян... Там і тут по всій Україні когось обшукають, депортують, викидають з роботи,

висиланть з міст, травлять, а то й арештовують.

Можна не брати на віру розраховані на експорт слова газети "Правда" про те, що "сепаратистські ідеї" на Україні марії і надумані. Ми знаємо, що доля українського народу в його власних руках. Але нам боляче думати, що через егоїстичну шовіністичну політику КПРС рано, чи пізно, пролатиться кров.

Така правда національного життя в Радянському Союзі. Про те КПРС фарисейськи заявляє, що вона може гордитися "результатами ленінської національної політики" партії.

Комуністи! Соціально-політична і національна політика КПРС - це не тільки наша внутрішня справа. Демагогічне гасло світової революції, як показує життя, стає прикриттям політичного авантюризму і новітнього російського імперіалізму.

КПРС веде свою шовіністичну політику під гаслом дружби, братерства і свободи народів. Схоластична теорія про те, що комунізм витворює один народ з однією культурою і мовою, поширюється всіма пропагандистськими каналами. Зрозуміло, що майбутньою мовою ділочество має бути нова російська. Йдите на увазі: ця теорія торкається і народів поза межами СРСР, хоч покоїще не дуже відчутно. В 50-их роках в СРСР навіть ходила версія про можливість включення до складу Радянського Союзу Польщі та Чехословаччини. Вас повинен насторожити той факт, що для казенно-бюрократичної частини російського громадянства ця ідея була самозрозумілою і нічого не дивного.

Комуністи! Нас, правду кажучи, дивує, що ви не бачите чи не хочете бачити справжнього стану життя в Радянському Союзі. ЗБ старанистю дипломатів ви вітаєте і прославляєте СРСР як зразок справедливого націального суспільства. Нам адається, що реальність справжніх успіхів комуністичного руху має бути дорожчою, за тимчасові політичні кон'юнктури. Тому ми глибоко відчіні Пальмро Тольятті та усім італійським комуністам за чесний голос праці і турботи про долю комуністичного руху.

Товариші комуністи! Друзі по ідеї. Ми вони б розмовляти з Вами не ховаючи своїх облич, якрівні з рівними, але ж не маємо мінімальної гарантії недоторканості особи, навіть гарантії того, що нас судитимуть відкритим судом за таїй "страшний злочин" / таким є, звісно, наш вчинок в уяві партійно-чиновницького апарату КПРС/. Єдине, що нас чекало б, це - розстріл в катівнях НКВС. Адже ж в СРСР суд, як юридично незалежна

установа , є також її фікцією, як свобода слова , як
прославлене радянська демократія взагалі.

Просямо опублікувати нашого листа
і обговорити його з позицій об'єктивної
правди, до якої мусимо працюти ми всі.

Лист складений ініціативним комітетом
і з ним познакомлено псоліново групу
українських комуністів.

КОМУНІСТИ УКРАЇНИ